

[Gert Petersen]

mange, der i slutningen af den periode gik og talte om, at nu var den evige fred kommet.

Jeg vil godt sige til forsvarsministeren, at jeg synes, det var et rent ud sagt ynkeligt forsvar, han kom med, og at man skal hedde hr. Palle Simonsen for at mene, at det, jeg havde sagt, blev tilbagevist. Jeg har sagt, at forsvarsministeren forholdt folketinget væsentlige oplysninger om Poseidonvåbenet under debatten den 17. maj. Forsvarsministeren nævnte ikke Poseidonvåbenet dengang. Han blev spurgt, om Poseidonvåbenet ikke var tildelt NATOs øverstkommanderende i Europa. Nu får vi et langt foredrag om, at det er et strategisk våben osv. Det foredrag holdt forsvarsministeren ikke, dengang der var brug for det. Jeg husker, at hr. Honoré, der var helt i vildrede, bad hr. Gert Petersen om at bekræfte, at Poseidon var tildelt NATOs øverstkommanderende. Jeg sagde: det kan da ikke være det afgørende, om jeg bekræfter det, det må være forsvarsministeren, der bekræfter det, for mig tror hr. Honoré jo alligevel ikke på. Forsvarsministeren tav, og man fik et forkert billede af styrkebalancen.

Man må vel sige, at trods alle disse betragtninger om strategi og taktik er udenrigsministeren dog klogere, idet han i sit oplæg udtrykkelig siger:

»Denne manglende balance er hidtil blevet opvejet bl. a. af NATOs strategiske atomstyrker, nemlig gennem USAs søbaserede strategiske atomstyrker, Poseidon, der er stillet til rådighed for alliancen i Europa.«

Det kunne forsvarsministeren have sagt den 17. maj. Forsvarsministeren sagde det ikke. Forsvarsministeren tav, selv om han var blevet spurgt.

Nu kommer forsvarsministeren så og fortæller os en hel del om, at disse Poseidonraketter er strategiske, og derfor skal vi ikke interessere os så meget for dem. Jeg gad nok vidst, hvad man vil sige, skal vi sige ovre i Moskva, hvis der bliver affyret sådanne raketter mod dem. Vil man så sige: »Hovsa, det var strategiske raketter, det spiller ikke nogen større rolle.« Det er da totalt ligegyldigt og underordnet. Hvis det endelig kommer til det, så vil jeg da gøre forsvarsministeren opmærksom på, at de meget omtalte SS-20 raketter har nogenlunde samme rækkevidde som Poseidonraketterne, måske rækker de endda en lille smule længere, omkring 5.000

km. Ja men jeg har ikke hørt her, at man har sagt, at SS-20 er strategiske raketter og derfor uinteressante for vores debat, for vi skal kun beskæftige os med taktiske raketter. Jeg synes, at alle de undskyldninger hører ingen steder hjemme, hvis man ved en smule om, hvad det faktisk er, der foregår.

Der var mange ting at svare på under den debat, der har været fremme. Jeg undrer mig over, hvorfor Backfire-flyvemaskinerne nu pludselig skal drages ind i billedet, de er nemlig for alvor under SALT-aftalen – hvad udenrigsministeren også erkender – og Sovjetunionen har indgået en forpligtelse i henhold til SALT-aftalen om et loft over produktionen af Backfire-flyvemaskiner. Da der ikke er tid til at gennemgå det nøje her, vil jeg lige gøre opmærksom på, at der findes mellem 300 og 400 kampfly og bombefly i NATOs fremskudte system i Europa, som i Institute of International Strategic Studies' kvalitetsindeks rangerer nøjagtigt på linje med Backfire-fly. Hvis vi forlanger, at russerne skal opgave deres Backfire-fly, er vi selvfølgelig også på vestsiden nødt til at opgave nogle af vores tilvarende fly, som har de samme muligheder, og det siger jeg, fordi jeg er tilhænger af en balanceret nedrustning på begge sider af skellet.

Jeg siger kun dette, fordi jeg vil advare imod, at man forfalder til demagogi og stiller så store krav uden tilsvarende modydelser, at det er åbenbart, at de ikke kan blive imødekommet. Sagen er, at man østpå er oprustet i uhyggelig grad, men at man også er det vestpå. Flertallet i dette folketing foretrækker gang på gang at diskutere oprustningen hos den anden side og vil helst ikke tale om oprustning – og især ikke den nukleare oprustning – på denne side. Det er vi derfor nogle der er nødt til at gøre for overhovedet at få de spørgsmål ind i debatten.

Til allersidst: Jeg mener, der er sket et skridt fremad, og jeg glæder mig over, at hr. Palle Simonsen og hr. Christophersen alligevel græmmes noget, men jeg er sandelig ikke tryk ved det skridt, der er taget, for det skulle ikke forbyse mig, om udenrigsministeren nede i NATO i Bruxelles sælger det, som man her siger man vil gøre, opgiver anbefalingen om at udsætte og i stedet accepterer, lader sig overbevise af de andres argumenter. Der er 14 dage til, og partierne i denne side af salen har en stor indflydelse, ikke mindst